

ΠΑΝΔΩΡΑ.

15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ, 1855.

ΤΟΜΟΣ ΣΤ'.

ΦΥΛΛ. 138.

ΘΑΝΟΣ ΒΛΕΚΑΣ.

—0—

(Συνεχεια. Ἴδε Φυλλ. ΡΑΔ', ΡΑΕ', ΡΑΣΤ' καὶ ΡΑΖ')

ΙΒ'.

Ἀμνηστία Ἡφαιστίδου.

Περὶ ἄλλων ἐφρόντιζεν ὁ Ἡφαιστίδης.

Πρὸ πάντων τὸν ὑπέκαιε τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεως κατ' ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ὠνόμαζεν Ἀράδιον αὐλητὴν. Μὴ δυνάμενος νὰ λάβῃ ἄλλην ικανοποίησιν, ἔγραψε σχοινοτενὴ κατ' αὐτοῦ διατριβὴν, διασύρων τὰ σόλοικα καὶ κακόζηλα τῶν συγγραμμάτων του, τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν εὐάριθμα, παρενείρων δὲ καὶ πολλὰ τοῦ ἰδιωτικοῦ του βίου ἐπὶ τὸ γελοιωδέστερον. Προτάττων τὸ τετριμμένον, πόθεν ἄρξομαι σε κείρειν, ἀπρηθμει τὰ γραμματικά του πλημμελήματα ἐν εἰδει στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς, ἐπιλέγων ἐκάστοτε *τήρελλα Καλλιγικε*. Ἀποδείρας τοιοῦτοτρόπως τὸν Μαρσύαν του, πύχετο

καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς. *Κοίμισον δ' ὦ Ζεῦ, σόλοιον γθόγγον.* Δὲν περιορίζετο ἐντούτοις κατὰ μόνου τοῦ ἀντιπάλου τούτου, ἀλλ' ἐξεστράτεψε κατ' ὅλων τῶν νεωτεριζόντων συνεκδοχικῶς, διακναίων τὰς δόξας καὶ τὰ παράδοξά των, καὶ ἐπάδων *Καὶ τόδε Ἡφαιστίδω, λόγοι κακοί, οὐχ ὁ μὲν, δε δ' οὐ, Πάρτες,*

Τῆς διατριβῆς ταύτης τὴν δημοσίευσιν ἐζήτησε παρ' ἐφημεριδογράφου. Οὗτος τὴν διέτρεξεν ἐπιτροχάδην, παρετήρητε δὲ εἰς τὸν Ἡφαιστίδην, ὅτι εἶναι σάτυρα καὶ λίβελλος κατὰ προσώπου, οὐχὶ ἐκ τῶν ἀσήμεων.

— Ναί! ἀπήντησεν ὁ Ἡφαιστίδης, ὁμολογῶ ὅτι ἡ διατριβή μου ἔχει τὸ ὀξύ τοῦ καρδάμου καὶ τὸ καυστικὸν τοῦ σινάπεως, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ὑπομένω πλέον αὐτὸν τὸν ῥάβον Περσικῆς γλώσσης καὶ τὸν λατισμὸν τῶν λογίων μας.

— Τί μὲ λέγεις; Ἐδῶ βλέπω ὄλα τὰ ῥόδα καὶ τὰ κρίνα τῆς ἐξυθριστικῆς ἀνθολογίας, οὔτε σὲ μέλει ὅτι τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῳ!

— Αὐτοὶ ὑπηρετοῦν τὸ κοινὸν, εἶναι δῆμιοι καὶ ἂν θέλῃς καὶ τῆς γλώσσης καὶ τῶν ἀνθρώπων δῆμιοι, κατὰ δὲ Πίνδαρον:

Διάπειρά τοι βροτῶν ἔλεγχος.

— Βλέπω ὅτι ὁ ζῆλος τῆς ἀληθοῦς παιδείας σὲ εὐλόγει καὶ εἶσαι ἐκ τῶν ὀλίγων τοῦ ἔθνους σοφῶν, ἀλλά . . .

— Γι ;

— Ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ἐφημεριδογράφοι ἔχομεν μεγάλας δαπάνας. Μισθοδοτοῦμεν στοιχειοθέτας, μελανωτάς, πιστάς. Πρώτες χάρτην, ὑπεύθυνον συντάκτην κτλ. κτλ. Ἀντί δὲ ἀμοιβῆς τί ἀπολαμβάνομεν ; . . . τὴν ἐχθρὰν καὶ τὸ μῖσος τῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων ἐλέγχομεν τὰς πράξεις.

— Πρὸς τί ταῦτα δὲν ἐννοῶ.

— Λοιπὸν τὴν σκάφην σκάφην . . .

— Ναί ! λέγε !

— Ἐν τῇ παλάμῃ καὶ βοήτομαι, εἶναι τὸ μόνον σωτήριον ἀξίωμα τοῦ ἐφημεριδογράφου. Ἄνευ αὐτοῦ δὲν τρώγει, δὲν πίνει, καὶ ἐπομένως δὲν κοιμᾶται, δὲν τρέφεται, ὅταν δὲ πάσχη τὸ σῶμα, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ συμπάσχη καὶ ὁ ἐν αὐτῷ ἐνοικος, ὁ νοῦς. Πεινώσαν ἀλώπεκα ὕπνος ἐπέρχεται.

— Ναί ! τὸ ἀλληλένδετον σώματος καὶ ψυχῆς, φύσεως καὶ διανοίας, τοῦ χοϊκοῦ ἀνθρώπου παραδέχομαι, διότι τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ διδασκάλου. Ἀλλ' ὅταν ὁ διδάσκαλος ἐπαύθη καὶ εἶναι Ἴρου πενέστερος, τί θέλεις νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἐφημεριδογράφον ;

— Φίλε μου, τὸ πρόβλημα, πῶς δύναται τις νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος, δὲν κατέγινα ποτὲ νὰ λύσω, ἂν καὶ διὰ τῆς λύσεως του ἤθελε προέλθει μεγάλη ραστώνη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων· ἀλλ' ἀρμοδιώτερος εἶναι ὁ καθηγητὴς τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας.

— Λοιπὸν μὲ λέγεις ἐς κόρακας ;

— Ἄπαγε ! Ἀλλὰ σ' ἐρωτῶ, διδάσκεις δωρεάν ;

— Ὅχι ! διότι ὁ ἀρτοποιὸς, ὁ κρεωπώλης, ὁ λαχανοπώλης καὶ ὅλοι οἱ ἐξώλεις καὶ προώλεις οὐδὲν δίδουν δωρεάν.

— Ἄρα καὶ ἐγὼ δὲν δημοσιεύω δωρεάν. Ἴδου ἐπὶ κεφαλῆς προκηρύττω· α Τὴν κατὰ χωρῆσεως δι' ἕκαστον στίχον λεπτὰ 15. η Ἡ διατριβὴ σου εἶναι ἐκ στίχων περίπου χιλίαν, ἄρα . . .

— Τάχα δὲν δημοσιεύεις φιλολαγικὰ ἄρθρα διὰ τοὺς συνδρομητάς σου ;

— Συνδρομητάς ! . . . Δὲν γνωρίζεις πόσον σπάνιον εἶναι αὐτὸ τὸ ὀδοικόρον πτηνόν ; Αἱ λοιδορίαι, οἱ σίλλοι καὶ ὅσα ἐν γένει ὁ ποινικὸς νόμος περιλαμβάνει ὑπὸ τὰς λέξεις, ἐξύβρισις, προσβολὴ τῆς τιμῆς, ψευδὴς καταμήνυσις, συκοφαντία, αὐτὰ εἶναι τοῦ ἐφημεριδογράφου ὁ ἀγρὸς, ὁ ἀμπελὼν, ὁ ἐλαιῶν.

— Αὐτὰ εἶναι ὁ κοπρὸν τοῦ Αὐγείου, ἐκ τοῦ ὁποίου τρέφεσθε . . . λυμεῶνες . . . Ἴδου καὶ ἄλλα ἔθρηνα τῆς Ἀθηνᾶς. Καταλαμβάνω ! καταλαμβάνω ! . . . καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπέπληε πλήρης ὄργης.

— Ὅταν ὁμοῦς ἐπροχώρησε διὰ τῆς ἀγυῖας καὶ κατευνάσθη ἡ πρώτη ὄρμη, ἐμβάλλων τὸ χειρόγραφον τῆς διατριβῆς εἰς τὸν κάλπον του, — Δὲν σώζεται. Ἄραδὲ ἀλλητὰ, εἶπε καὶ ἑαυτὸν, θέλεις λάβει τὰ ἐπιχειρά. Ἄμα κερδήσω τὸ ἰσάριθμον τῶν ἐν τῇ διατριβῇ στίχων . . . καὶ μάλιστα οὐδὲ λέξιν ἀφαιρῶ,

ἴσως προσθέσω. Ἀποτίσεις χοῖρε γίγαρτα. Πλὴν τίνοι τρόπον νὰ κερδήσω τόσα χρήματα ; . . . Διὰ τῆς γραμματικῆς μου. . .

Ἔσπευσε λοιπὸν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ λαβὼν ὑπὸ μάλῃς τὸ χειρόγραφον τῆς γραμματικῆς διευθύνθη πρὸς τυπογράφον.

— Κύριε ! τὸν εἶπε, σὲ φέρω τὸ ἀκροβάνιον τῶν πολυετῶν ἔργων μου, τὸν ὄριμον κάρπον τοῦ γήρατος, τὴν ἐξηκονταῦτιδα γραμματικὴν μου.

— Διὰ νὰ τὴν τυπώσω ;

— Μάλιστα, διὰ νὰ φωτίσης τοὺς ἐν σκότει πορευομένους. Ἴδου ἡ λυχνία.

— Εἶναι κατὰ τὸ νεώτερον σύστημα ;

— Εὐρημα φώνει ! Δὲν ξενίζει, δὲν πιθηκίζει, δὲν σολοικίζει, δὲν βαρβαρίζει, εἶναι παρθένας ἀτίσις ἰστέφανος.

— Γραῦς εἶ Ἑλπενίκη.

— Δὲν ψελλίζει ; δὲν βατταρίζει.

— Ἀλλὰ κορυζᾷ.

— Κύριε ! . . . ὑπέλαβεν ἀγανακτῶν ὁ Ἡρακλείδης καὶ μὴ εὐρίσκων πρόχειρον τὴν λέξιν, διότι δὲν ἤθελε νὰ μεταχειρισθῆ τραχεῖάν τινα, δυναμένη νὰ παροξύνῃ τὸν τυπογράφον, τὸν ὁποῖον ἐζήτησε μάλιστα νὰ διαβῆσθαι εὐνοϊκῶς.

— Μὴ ταραττοῦ ! Δὲν πιστεύω ὅτι ἔχεις σκοπὸν νὰ δαπανήσης διεχειλίαις δραχμαῖς, διὰ νὰ γίνῃς γνωστοβόμβυξ, παρέχων εἰς τοὺς παντοπώλας περικαλύμματα ταρίχων ; Τὸ ἔργον μου εἶναι νὰ ἐκδίδω διὰ τύπου· σεβόμενος ὅμως τὴν ἡλικίαν σου σὲ προτρέπω πρὸς τὸ συμφέρον σου, καὶ οὐδόλως συμβουλεύομενος τὸ ἑμὸν, νὰ μὴ φλεβοτομήσης τὸ βαλάντιόν σου.

— Δὲν προτίθεμαι νὰ δαπανήσω, ἀλλὰ νὰ σὲ πωλήσω τὸ χειρόγραφόν μου.

— Δὲν εἶμαι ἐκ τῶν πριαμένων μεταμέλειαν.

— Ἐξέτασε λοιπὸν !

— Οὐδὲν ὄφελος. Ἰπάρχει ἐπὶ τῶν Σχολείων ἐπιτροπὴ, ἣτις γνωμοδοτεῖ πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, καὶ ὅσα αὐτὸ ἐγκρίνη χρησιμεύουν εἰς τὰ Σχολεῖα· καὶ ἄνθρακες ἐὰν ἦναι πωλοῦνται ἀντὶ χρυσοῦ· εἰ δὲ μὴ καὶ οἱ ἀδάμαντες βάλλονται τοῖς χοίροις.

— Τὴν γραμματικὴν μου εἰς τὴν ἐπὶ τῶν Σχολείων ἐπιτροπὴν, τῆς ὁποίας σύνοδος ὁ Ἀράδισος αὐλητῆς ! ! . . .

Τότε μοι χάνει εὐρεῖα χθών.

— Φύλαξε τὴν ἀτθίδα σου τὴν σορὸν νὰ γίνῃ ἐξδομηκοντοῦτις . . . ὀγδοηκοντοῦτις . . . φιλωθεῖσα δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην κτενῶν, ὧ σορέλλην !

Ἡ χολὴ τοῦ Ἡρακλείδου ἐκόχλασε, φθάσασα εἰς τὸ διὰ πασῶν, ἵαυτε οὐδὲ λέξιν ἠδυνήθη νὰ προφέρῃ· ἀλλὰ λαβὼν πάλιν ὑπὸ μάλῃς τὸ χειρόγραφόν του ἐστρεψε βαρέως τὰ ὠτὰ καὶ ἀπεχώρησεν εἰς τὰ ἴδια. Εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν του ἐσκίρτα ὡς αἰγαγρός, ὅστις δὲν εὐρίσκει διεξοδόν, ἀλλὰ πάνταθεν ἀπαντᾷ αἰγίλιπας πέτρας· ὄνιοι ἐφημεριδογράφοι καὶ δοῦλοι, ἀλώνητα ἀνδράποδα τῶν ἐπιτρο-

κῶν τυπογράφοι! ἐξεφώνει πρῶτον τοὺς ὀδόντας.

“Ὀλωλεν ἀνδρὸς ἀρετά! !”

Δὲν ἦτον εἰς αὐτὸν δύσκολον νὰ λάβῃ παρὰ τῆς Βαρβάρας, παρ’ ἣ διετέλει καὶ τὴν ὁποίαν δὲν ὠνόμαζε πλέον Καρινῶ, ἀλλὰ Κυρίαν Βαρβάραν, τὸ ἀπαιτούμενον παρὰ τοῦ ἐφημεριδογράφου ποσόν· ἀλλ’ ἦτο φιλότιμος καὶ ἐμίσει τὸν αὐλητοῦ βίον νομιζῶν ἀπαίσιον νὰ δαναιθῇ, πρὶν ἔχη τὰ μέσα τῆς ἀποδόσεως. “Ἄν ἤ’ελεν, ἦτον ἐτι εὐκολώτερον νὰ ζήτησῃ παρὰ τοῦ Τάσου, ὅστις πρὸ δύο ἡμερῶν ἐκνήληθεν ἐκ τῆς περιοδείας του, κατ’ ἐκείνην δὲ τὴν στιγμήν εἰσῆλθε μετὰ τοῦ Ἰαπετοῦ εἰς τὴν οἰκίαν ἄμφότεροι ἦσαν παρὰ τὸ σύνηδες εὐθυμοὶ, ἐξερχόμενοι ἐκ συμποσίου καὶ ὑποθεβεγγυμένοι.

Ὁ Ἰαπετὸς ἀπαντήσας ἐν τῇ αἰθούσῃ τὸν Ἡφαιστίδην ἄνω καὶ κάτω βαδίζοντα καὶ βρυχώμενον, ἐρρίφθη ἐπὶ μαλλιακοῦ κλινητῆρος καὶ καγχάζων — Ἰδὲ, εἶπε πρὸς τὸν Τάσον κατακλιθέντα καὶ αὐτὸν, ἰδὲ τὸν Ἡφαιστίδην! δὲν σὲ φαίνεται, ὅτι τερατοτοκεῖ ἀόριστον δεύτερον ἀνωμάλου ῥήματος;

Ὁ Ἡφαιστίδης ἐρρίφεν ἐπ’ αὐτοῦ ὑφαιμον ὄλεμα καὶ δεικνύων τῇ πυγμῇ.

— Αὐτὴν τὴν στιγμήν, εἶπεν, ἤ’ελα ὅλη ἡ Ἑλλάς νὰ ἔχη μίαν κεφαλὴν.

— Διὰ νὰ τὴν ἐκκόψῃς φαίνεται ὡς σόλοικον.

— Τί κινεῖ τοιοῦτοτρόπως τὴν χολὴν σου; ὑπέλαβεν ὁ Τάσος.

— Ἡ μωρία, ἡ βδελυρία, ἡ μοχθηρία, ἀπήντησεν ὁ Ἡφαιστίδης.

— Ἡ ἀέσοφος ἀσέβεια εἰς τὴν γραμματικὴν, ἐπρόσθεσεν ὁ Ἰαπετὸς.

— Οἱ ἀχρεῖοι! Ἐλπινίκην τὴν ὀνομάζουν, κορυζᾶ, λέγουν, αὐτὴ ἡ ἀγήρατος Σεϊήν.

— Τίς εἶναι ὁ μιᾶρός; ἠρώτησεν ὁ Ἰαπετὸς ἐκθνήσκων ὑπὸ γέλωτος.

— Ὁ μιᾶρός! ὁ τρώκτης! ἀντὶ νὰ μὲ δώσῃ, νὰ ζητῇ διςχιλίας δραχμὰς;

— Τίς καὶ διατί;

— Διὰ τὸν τύπον ὁ παγκάκιστος, διὰ νὰ τὴν ἐκδώσῃ εἰς φῶς, ὁ ἀγροίκος, ἡ Βοιωτία ὤς!

— Διςχιλίης δραχμὰς ὁ Ἡφαιστίδης; . . . .
Εὐκολώτερον κάμηλον . . . .

— Ναι! κάμηλον; καὶ ψωριῶσα ἂν βέλῃς, ἀλλὰ πολλῶν ὄνων ἀναδέχεται φορτίον.

— Ἄκουσε, Ἡφαιστίδη, εἶπεν ὁ Ἰαπετὸς προσποιούμενος σοβαρότητα, ὑπάρχει μέσον νὰ κερδήσῃς πολὺ πλέον τῶν διςχιλίων δραχμῶν, φθάνει νὰ βέλῃς.

— Ἄν ἦναι ἐντιμον.

— Ἐντιμώτατον καὶ ἀναπαυτικώτερον τοῦ διδασκαλικοῦ βίου. Δός με τὸν λόγον σου καὶ ἀμέσως γίνεται.

— Λέγε.

— Δύναμαι νὰ ἐπιτύχω, νὰ σὲ διορίσῃ ὁ ὑπουργὸς ἐπιστάτην τῆς βορβοροφάγου ἐπὶ . . . . Ἄλλ’ ὁ πλατὺς γέλως του δὲν τὸν ἀφῆκε ν’ ἀποπερατώσῃ τὴν φράσιν, τὴν ὁποίαν διέκοψε καὶ ὁ Ἡφαιστίδης.

— Μὲ φαίνεται ὅτι εἶσαι οἰνόφλυκτος, βορβοροτάραξι!

— Μὴ πρὸς βῆρος, διδάσκαλε, τὸν εἶπεν ὁ Τάσος, εἶναι ἀληθὲς, ὅτι ἐβρέξαμεν τὸν λάρυγγα, πλὴν δὲν σὲ εἶπέ τι, διὰ νὰ ἠργισθῆς.

— Πῶς! μὲ λέγει βορβοροφάγον! . . . φωνὴν ἐξαρχόντων οἴνου ἐγὼ ἀκούω.

— Ὅχι! δὲν σὲ λέγει νὰ φάγῃς βορβορον, ἀλλὰ νὰ γίνῃς ἐπιστάτης τῆς μηχανῆς, διὰ τῆς ὁποίας καθαρίζονται οἱ λιμένες ἀπὸ τοῦ βορβόρου.

— Διδάσκαλε, εἶπε σοβαρευόμενος ὁ Ἰαπετὸς, μὲ κακοφαινεται νὰ νομιζῆς, ὅτι ὁ Ἰαπετὸς δὲν ἀποδίδει εἰς τὸν Ἡφαιστίδην τὸ πρέπον σέβας. Δός με ἀκρόασιν καὶ βέλεις ἰδεῖ, ὅτι ἡ πρότασίς μου ἦτον εὐνοϊκωτάτη καὶ δύναμαι νὰ εἶπω κολακευτικωτάτη, *eminement flatteuse*.

— Ἄς ἴδωμεν, πῶς μέλλεις νὰ ἐξέλθῃς τοῦ βορβόρου.

— Θέλω ἐξέλθῃ λευκὸς ὡς ὁ κύκνος. Ἄκουσε τὸ τερατολόγημα τοῦ μυθώδους τούτου ὄντος, ἀγνώστου εἰς τὸν πατέρα τῆς ἱστορίας, τὸ ὅποιον ὀνομάζεται βορβοροφάγος. Τὸ παμφάγον τοῦτο θηρίον ἐγεννήθη ἐν Ἀγγλίᾳ ἐκ τοῦ Ἡφαιστοῦ καὶ τῆς Ἀρμονίας.

— Ἀνάρμωστος ὁ γάμος, ὑπέλαβεν ὁ Ἡφαιστίδης καταπραυνθεῖς.

— Διὰ τοῦτο ἐγεννήθη καὶ τέρας ἀμαιμάκετον.

— Οὐκ ἀποφώλιοι εἶναι ἀθανάτων.

— Ἄλλ’ ἐπειδὴ ἡ Ἑλλάς, εἰσελθοῦσα εἰς τὴν εὐρυθυμον χορείαν τῶν ἐξευγενισμένων ἔθνων, χρεώσται πρὸ πάντων νὰ καθαρισθῇ ἀπὸ τοῦ βορβόρου, οὐδεὶς δὲ ἀνεσάνη νέος Ἡρακλῆς, ἠγόρασεν ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ τέρας αὐτὸ ἀντιπεντακασίων χιλιάδων δραχμῶν. Δύο βρεττανοὶ ἐμπειροὶ τῆς τέχνης τοῦ κλυτοτέχνου ἐπὶ μισθῷ εἴκοσι στερλινῶν κατὰ μῆνα, συνώδευσαν μέχρι τῆς Καλαυρίας καὶ παρέδωκαν εἰς τὸν Ποσειδῶνα τὸ θηρίον, ἀλλ’ ἡ Κυβέρνησις μὲς δὲν ἐπαρκεῖται εἰς τὸ τέλειον διώκουσα τὸ τελειότερον. Οἱ Ἀγγλοὶ εἶναι ἐπιτηδεῖοι νὰ κατασκευάζουν, ἀλλ’ οἱ Γερμανοὶ εἶναι ἐπιτηδειότεροι ν’ ἀνασκευάζουν. Ἀπεπέμφθησαν λοιπὸν οἱ δύο χαλκευταὶ βρεττανοὶ δαπάναις τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὴν πατρίδα τῶν ἀποζημιωθέντες, καὶ παρεδόθη ἡ ἐπιμέλεια τοῦ θηρίου εἰς ἄλλον γόνον τοῦ Ἡφαιστοῦ.

— Εἰς ἄλλον Ἡφαιστίδην, παμμίαρξ! εἶπεν ὁ Ἡφαιστίδης ἐξαγριούμενος πάλιν.

Ὁ Ἰαπετὸς μόλις ἀντέγων εἰς τὰ βεῖθρα τοῦ γέλωτος, — Ἄπαγε, εἶπεν, σὲ βεβαιῶ, διδάσκαλε, ὅτι δὲν εἶχα τοιοῦτόν τι κατὰ νοῦν. Ἄκουσε! ἐδόθη τὸ θηρίον εἰς ἄλλον γόνον τοῦ Ἡφαιστοῦ Βαυαρὸν. Ὁ Βαυαρὸς Ἀρχιμήδης παρέλαβε τὰ μέλη τοῦ διαμελισθέντος θηρίου, διὰ νὰ τὰ συναρμόσῃ πάλιν καὶ νὰ ἐμπυσήσῃ εἰς αὐτὰ νέαν ζωὴν, ἐπὶ μισθῷ ἑξακοσιοδράχμῳ κατὰ μῆνα, ἐκτὸς ἄλλων παντὸς εἶδους δαπανῶν καὶ μισθῶν συμβουθῶν. Μὴ δυνάμενος νὰ συναρμόσῃ τὰ διεστώτα, ὤς πρὸς Ἀθηνᾶν, ἐπεχείρησε νὰ ριπίσῃ προκρουστικῶς δὲν ἐσπευδε δὲ, ἀλλ’ ὑπέσχετο εἰς τὸν Μέτωνος ἐνιαυτόν. Ἀφ’ οὗ ἐξηνητήθησαν ἐπὶ ματαίῳ ὄλαι αἱ ἑκτακοὶ πιστώσεις καὶ ἐπιχορηγήσεις, οὐδὲν δὲ ἐγένετο, ἐπαύθη ὁ βαυαρὸς

Ἀρχιερέως, ὅστις διὰ τὴν ἀναστήσῃ τὴν βορβοροφάγον, ἠπειλεῖ νὰ ἐνταφιάσῃ τὸ ταμεῖον. Ἴδου τί ἐπενόησε λοιπὸν ἢ τὸν κώνωπα διυλιζούσα καὶ τὴν κάμηλον μετὰ τοῦ καμηλίτου καταπίνουσα Κυβέρνησις. Ὁ Βαυαρὸς ἀπεδείχθη μὲν κατώτερος τῆς βορβοροφάγου, ἀλλὰ κατεβρόχθησε μέγα ποσὸν χρημάτων ἀνωφελῶς. Διὰ τὴν ἀποζημιωθῆ τὸ ταμεῖον, ἀνετέθη εἰς αὐτὸν ἡ ἐπιστασία διατρέψεως ἀρτησιανοῦ φρέατος, τοῦ ὁποῖου ὅμοιον δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ πολυπίδακι πατρίδι αὐτοῦ, πάλιν ἐπὶ μισθῷ ἑξακοσιοδράχμῳ, ἀλλὰ κρατούμενου μέρους αὐτοῦ πρὸς ἀποζημιώσιν τῶν εἰς τὴν βορβοροφάγον φρούδως δαπανηθέντων. Παρατήρησε τὸ σοφὸν τοῦ ἐπινοήματος. Ἐωσὺ ὁ βαυαρὸς Ἀρχιερέως φύασῃ τὸ κέντρον τῆς γῆς, ἢ διατρήτῃ αὐτὴν διαμπερῆς, ἀποζημιούται ἡ Κυβέρνησις μέχρις ὀβολοῦ, ἂν δὲ προκόψῃ τὸ φρέαρ, ἔχει ἀμφοτέρω, ἐξ ὧν τὸ ἕτερον προΐκα.

— Ἄλλ' ἡ βορβοροφάγος ἀργεῖ.

— Ἴδου ἐφθάσαμεν, διδάσκαλε, εἰς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος. Ἡ Κυβέρνησις περὶ πάντων φροντίζει· θέλει δώσει λοιπὸν εἰς τὴν βορβοροφάγον ἐπιστάτην, ἐπὶ χοίνικος καθήμενον, καὶ φυλάττοντα τὰ μέλη τοῦ θηρίου, διὰ νὰ μὴ πάθῃ τὴν τύχην τοῦ Πέλοπος, τοῦ ὁποῖου δὲν ἀνευρέθη ὁ ὄμιος. Αὐτὴν τὴν θέσιν σὲ προτείνω, ἐντιμον καὶ ἀκοπον· ἐὰν δὲ θυμὸς ἀνώγῃ, συγχρόνως πρόσθετε νέους σχηματισμοὺς ἀορίστων εἰς τὴν γραμματικὴν σου.

— Κραιπαλῆς; θέλεις νὰ ὀνομασθῶ Ἡφαιστίδης γραμματικὸς βορβοροφάγος.

— Μὲ συγχωρεῖς, διδάσκαλε, πλὴν μὲ φαίνεται εὐτυχέστερος Ἀπολλωνίου τοῦ Δυσκόλου.

— Εἶχε δίκαιον ὁ Ἀμερικανὸς, ὅτι ἐδῶ οὐδὲ κοινὸς νοῦς ὑπάρχει, ἀνέκραζεν ὁ Ἡφαιστίδης φρυάττων καὶ ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης καὶ τῆς οἰκίας, οὐδὲ αὐτὸς γνωρίζων ποῦ πορεύεται. Τί δεῖ φρονεῖν ἐν πολλοῖς μεμνημένοι; ἔλεγε κατ' ἑαυτὸν.

Κατὰ τύχην ἐξω τῆς πόλεως περιπατῶν, ἀπήντησε τὸν φίλον τοῦ Ἀμερικανόν, τὸν ὁποῖον ἐκτοτε δὲν εἶχε ἰδεῖ, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ κρύψῃ τὸ θλίβον, διηγήθη εἰς αὐτὸν μέρος τῶν συμβαινόντων. Ὁ Ἀμερικανὸς τὸν ἐπρότεινε νὰ ἀναδεχθῆ τὴν μεθερμηνεύσιν τῶν γραφῶν, ἢ συγγραμμάτων περὶ κατὰ Χριστὸν ἠθικῆς, ἐπὶ μνηστικῷ μισθῷ διακοσιοδράχμῳ· αὐτὸς δὲ, ἀπορῶν τί ἄλλο νὰ πράξῃ, ἐθεώρησε τὸ ἔργον τοῦτο ἐντιμότερον, ἀπαιτήτας μόνον νὰ εἶναι κύριος κατὰ τὴν ἐρμηνείαν καὶ οὐδεὶς νὰ ἀναμνησθῆται εἰς τὰ παρ' αὐτοῦ γραφόμενα, διορθῶν ἢ μετεβδάλλων.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας καθήμενος ἐν καφενεῖῳ ἀνεγνωσεν ἐν τινὶ ἐφημερίδῃ μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: Ἐγινε φροντισ καὶ περὶ τῆς ἐκατομμυριοφάγου βορβοροφάγου ἐπιστάτης αὐτῆς διορίσθη ὁ Ν. Ν. Ἄξιος! ἄξιος! ἄξιος!

Ἴδου τί ἐκινδύνευσε νὰ πάθῃ. Ἡφαιστίδης, εἶπε κατ' ἑαυτὸν, νὰ γίνῃς ὀλοκαύτωμα τῆς μιαιῶς βορβοροφάγου!

ΙΓ.

Τὸ συμπόσιον.

—ο—

Τὸ συμπόσιον τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ τοῦ Τάσου δὲν ἔγινεν ἀνευ αἰτίας. Πρὸ πολλοῦ ἐτέκταινον ἀμφοτέροι σπουδαῖον ἐπιχείρημα, τὸ ὁποῖον εὐωδοῦτο ἐξαισιῶς καὶ δι' εὐωχίας ἐπανηγύριζον τοὺς ἀλανθάστους τῆι ἐπιτυχίας οἰωνούς. Ἡ λατρεία τοῦ μύσχου τοῦ χωνευτοῦ ἀντικατέστησεν εἰς τὴν καρδίαν των πᾶσαν ἄλλην λατρείαν, καὶ ἕκαστος δι' ἄλλης ὁδοῦ ἐξεστράτευε πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ χρυσοῦ δέρατος. Ὁ Ἰαπετὸς ἐνόμισε διὰ τῆς Εὐφροσύνης νὰ τὸ λαφυραγωγῆται, ἀλλὰ κατὰ τὸ παρὸν ἐτήρει ἐκεχειρίαν ὡς μᾶλλον συντελεστικὴν. Ἡ παρουσία τοῦ θάναυ καὶ ἡ περίθαλψις αὐτοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἀύφαντου δὲν τὸν ἤρεσκον βέβαια, ἀλλὰ παρεμυθεῖτο, ὡς ὅλοι οἱ περὶ τῶν ἰδίων μέσων καὶ τῆς ἰδίας ἀξίας αὐταρέσκως ἀπατώμενοι, θεωρῶν τὴν θάναυ, κύμα ἐν φάτῃ, ἀνάξιον τοιοῦτου βραβεῖου, ἀνήκοντος εἰς τὸν τολμηρὸν, ἐράσμιον καὶ ἀγγίχουν· οὐχ ἦττον δὲ ἐσκέπτετο νὰ εὖρη τρόπον, ὥστε νὰ γίνῃ ἐκ ποδῶν ὁ παρενοχλῶν καὶ ἤδη τὰ πράγματα συνέπραττον εἰς τὸν σκοπὸν του.

Ὁ Τάσος ἦτο θετικώτερος, μὴ δεχόμενος εἰς τὸ μυστικὸν συμβούλιον τῶν διαλογισμῶν του συμπάρεδρον τὴν φαντασίαν. Ἀφοῦ παρέπλευσε πολλὰ παράλια, ζητῶν τὴν Κολχίδα, ἐπὶ τέλους κατεκόλπισεν, εἰς αὐτὴν πλέων ἐξ οὐρίας. Ἄν καὶ στερημένος πάσης ἀνατροφῆς, εἶχε νοῦν πολὺ δεξιὸν καὶ ἀνταλαμβάνετο ἀμέσως τῶν πραγμάτων. Ἄμα ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, φέρων τὸ ἐκ Θεσσαλίας λάφυρόν του, ἐβρίψε περὶ ἑαυτὸν βλέμμα ἰέρακος, ἐξετάζων τὰ ἄφρακτα τῆς νομοθεσίας μέρη, ὅθεν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ εἰς τὸν πρὸς ὅν ὄρον· δὲν ἐβράδυνε δὲ νὰ εὖρη, ὅτι τοιαῦτα ἦσαν αἱ ἐθνικαὶ γαῖαι καὶ τὰ ἐθνικὰ κτήματα.

Ἢδη ἡ πρώτη ἐθνικὴ τῶν Ἑλλήνων Συνέλευσις ἐσκέφθη σοβαρῶς, ὥστε αἱ ἀνακτηθεῖσαι διὰ τῆς ἐξώσεως τῶν Ὀθωμανῶν ἐθνικαὶ γαῖαι νὰ μὴ ὑποδουλωθῶν πάλιν εἰς νέους κατακτητὰς, καὶ ἐν Ἀθῆν. 64 τοῦ πολιτεύματος ἀπηγόρευσε τὴν ἐκποίησην αὐτῶν, ἀνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ Βουλευτικοῦ, ἐπιτρέποντος αὐτὴν μόνον λόγῳ ἀνάγκης, καὶ τὸ αὐτὸ ἐπανελάβεν ἡ ἐν Ἀστρεῖ Β' ἐθνικὴ Συνέλευσις ἐν Ἀθῆν. 35. Ἡ αὐτὴ Συνέλευσις διὰ τοῦ ψηφίσματος ΔΒ' ὤρισεν τὰ εἶδη τῶν ἐκποιητέων κτημάτων, καὶ αὐτῶν ὁμοῦς διὰ δημοπρασίας, ἢ δὲ ἐν Ἐπιδαύρῳ Γ'. Συνέλευσις ἐπεκύρωσε τὸ ψήφισμα τοῦτο ὡς ἐθνοσωτήριον διὰ πράξεώς της καταλεχθείτης εἰς τὸν κώδικα τῶν ψηφισμάτων ὑπ' Ἀριθ. 1'. Δι' ἄλλου ψηφίσματος ὑπ' Ἀρ. 1Δ', ἀναψηλαφίτασα ἔπειτα τὰ γενόμενα, καὶ εὐροῦσα διάφορα ἐθνικὰ κτήματα καταποθέντα, ἢ μᾶλλον μὴ εὐροῦσα πλέον αὐτὰ, ἔδωκε τὸ ἀναγκαῖον ἐμετικὸν εἰς τοὺς καταπαγόντας

βαρήθρους. Οί ἐχέσαντες τὰ πράγματα εἰς τὴν Συνέλευσιν ἀπέδειξαν, ὅτι αἱ δημοπρασίαι διεξήχθησαν ἐν τῷ σκότει, ἂν καὶ ἐν ὥρᾳ μεσημέριας, διότι δὲν ἔγινε χρῆσις τοῦ ἀπαιτουμένου φωτός τῶν κηρίων ἦσαν δὲ ὑπογεγραμμένοι εἰς τὴν ἀναφορὰν οἱ σπόδρα Πατριῶται (1). Ἐπειδὴ ἡ πρώτη δόσις ἐμετηρίου δὲν ἐξήρακεν, ἡ Συνέλευσις, ἐπαναλαβοῦσα ἐν Ἐρμιόνη τὰ ἔργα τῆς καὶ ἐκείθεν μετοικήτατα διὰ τὸ εὐαερώτερον εἰς Τροϊζήνη, διέταξε καὶ δευτέραν διὰ τοῦ ΚΑ΄, ψήφισματος, ἀλλὰ καὶ τοῦτο διήλθεν ἀνεμετί. Διὰ τοῦ ψηφισθέντος παρ' αὐτῆς νέου πολιτεύματος ἐν Ἀθήρῳ 61 ἐπέτρεψε τὴν διὰ νόμον ἐκποίησιν μόνων τῶν ὑποκειμένων εἰς φθορὰν. Ἡ Δ' ἐν Ἀργεὶ ἐθνικῆ τῶν Ἑλλήνων Συνέλευσις δὲν ἐφάνη κατωτέρα τῶν πρὸ αὐτῆς. Δύω κηθίδρυτιν ἐπὶ τούτῳ ἐπιτροπὰς, αἵτινες, κατὰ τὸ σῆμα, οὐδὲν ἐπρόχξαν (2) ἐπέτρεψε δὲ τὴν ἐκποίησιν κτημάτων ὑπὲρ τῶν στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν καὶ πρὸς ὄφελος τῶν κοινοτήτων, ἀλλὰ μετὰ πολλῶν ἄλλων συνετάφησαν καὶ αὐταὶ αἱ ἀποφάσεις τῶν Συνελεύσεων ἐν τοῖς ἀρχείοις. Οὐδὲ ἡ πρόνοια τῆς ἐν Προνοία, περὶ διανομῆς ὅλης τῆς ἐθνικῆς γῆς, πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Βασιλέως, ἐφθασεν ἐγκαίρως, ὡς ἐκ τῆς περινοίας ἐκείνων, οἵτινες, σέβασκτες τὸ φῶς τῶν ἐθνικῶν Συνελεύσεων, ἠλπίζον νὰ προσφέρουν τὸ φανερὰκι τῶν ὡς μόνον λύχον τοῖς ποσὶ καὶ φῶς ταῖς τριβοῖς τοῦ νέου Ἡγεμόνος καὶ τοῦ ἔθνους. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἐλανθάσθησαν, διότι ἡ Ἀντιβασίλειά εὐρέθη ἐν τῷ σκότει καὶ μετεχειρίσθη τὰ ἐκ Γερμανίας προνομιοῦχα φωσφορικὰ ἐναύσματα, διὰ νὰ φωταγωγηθῆ πρὸς λύτιν τοῦ νέου αἰνίγματος τῆς Σφειγγός, γῆς αἰεὺ ἀνθρώπων καὶ ἀνθρώπων αἰεὺ γῆς.

Αἱ λαμπουρίδες τῆς ὀμιχλώδους Τευτωνίας καὶ ὅσοι ἄδοξοι προφῆται ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν πατρίδι ἦλθον νὰ ἐπιχειρήσουν ἐν Καρὶ τὴν πείραν, ἐστάθμισαν, καὶ ἐζυγαστάτησαν, καὶ ἐτροπάνευσαν ὅλας τὰς γνώμας καὶ τὰ γνωμίδια, μετὰ ταῦτα τὰ ἐχράνευσαν, καὶ τὰ διύλισαν καὶ τὰ διήθησαν, ἐξάγοντες τὴν λεπτοτάτην ἐκείνην παιπάλην, εἰς ὅλα χρήσιμον. Δὲν θέλει μᾶς διαφύγει τὸ σφόν τῆς ἐπινοίας, ὅταν συγκρίνωμεν αὐτὴν πρὸς τὴν ἀτοφον ἀπλότητα τῶν συμπολιτῶν τοῦ ἱερακοστόλου, ὅστις προσέλαβεν ἐρμηνευτὴν τῶν Γραφῶν τὸν Ἡφαιστίδην. Οἱ ἐν τῇ βορείῳ Ἀμερικῇ, γαιομηλοφάγοι ἀντίποδες, μὴ γνωρίζοντες ποσῶς τὴν μέθοδον τοῦ τετραγωνισμοῦ τοῦ κύκλου, ἀλλὰ μόνην τὴν ἐκ τριόδου τῶν τριῶν, στοιχειωδιστάτην καὶ νηπιώδη, κατέταξαν τὰς γαίας τῶν εἰς τρεῖς ἢ τέσσαρας κλάσεις, τὰς ὁποίας διετίμησαν ἀνά τόσον τὸ στρέμμα. Ὁ βουλούμενος, ἀλλοδαπός, ἡμεδαπός, αὐτόχθων, ἑτερόχθων, ἀπόγονος τοῦ Ἀδάμ, καταλαμβάνει κατ' ἀρέσκειν γῆν καὶ, ἅμα καταβάλλη τὸ μνηστὴν τίμημα, γίνεταί κύριος τοῦ καταληφθέντος. Αὐτοὶ οἱ στενοκέφαλοι ἔργεροι

(Squatters) ἔγιναν ἐδραῖοι εὐρυγαστορες, καὶ ὡς μύρμηκες δυστυχῶς ἐμυριοπλασιάσθησαν πάσχοντες ὑπερτροφίαν ἐνδημικὴν, ἐξ ἐναντίας ἡμεῖς διετηρήσαμεν ἀπρίξ τὴν ἀχώριστον συνοικον τοῦ Ἑλλήνος πενίαν, καὶ δὲν κατατρυχόμεθα ὑπὸ τῆς λυμαιομένης τὸν βίον τοῦ πλούτακος ποδαλγίας, οὔτε χρῆζομεν τῶν μεταλλικῶν ὑδάτων τῆς Καρλοβάδης καὶ τῆς Βεισοβάδης, διὰ ν' ἀκονήτωμεν τὴν ὄρεξιν μας.

Πενία. Τί δ' ἂν ποθ' ὑμεῖς ἀγαθὸν ἐξεύροιθ' ;

Χρεμόδος . . . . . Ὅ, τι ;

Σὲ πρῶτον ἐκβαλόντες ἐκ τῆς Ἑλλάδος.

Πενία Ἐμ' ἐκβαλόντες, καὶ τί ἂν νομίζετον.

Κακὸν ἐργάσασθαι μείζον ἀνθρώποις.

Ἡ πατρικὴ ἡμῶν Κυβέρνησις πῶς ἠδύνατο νὰ παρακούτῃ τὸν κακπεπίκαππον Ἀριστοφάνη Πρῶτον ἐξέδωκε τὸν νόμον τῆς 20 Μαΐου 1834, καθ' ὃν ὅλοι οἱ στρατιωτικοὶ καὶ ναυτικὴ μὴ δυνάμενοι πλέον νὰ ὑπηρετήσουν, ἄρα καὶ νὰ γίνουν γεωργοί, λαμβάνουν γῆν μέχρι 240 στρεμμάτων. Ἐπὶ δέκα ἔτη προσέχει ἡ Κυβέρνησις, ὥστε νὰ κλλιερῆται παρ' αὐτῶν ὁ κλήρος τῶν, ἄλλως αὐτὴ ἡ Κυβέρνησις ἀναλαμβάνει τὴν καλλιέργειαν ἐν περιπτώσει ὁμοῦ ἀποδημίας τῆς Κυβερνήσεως ἀνατίθεται ἡ φροντίς εἰς τοὺς δῆμους. Τότε δὲ μόνον οἱ Μαραθωνομάχοι καὶ Σαλαμινομάχοι γίνονται κύριοι τοῦ κλήρου τῶν, ὅταν ἐντὸς τῆς δεκαετίας ἀποδειχθοῦν ἀγαθοὶ Ροδινῶνες. Ἐπῆλθεν ὁ νόμος τῆς 26 Μαΐου 1835, καθ' ὃν ὅλοι οἱ γνήσιοι Ἕλληνες λαμβάνουν διαχιλίων δραχμῶν πίστωσιν πρὸς ἀπόκτησιν γῆς διὰ δημοπρασίας ἐπὶ χρεωλυσίῳ ἐξ τοῖς ἑκατὸν κατ' ἔτος ἐν διαστήματι 36 ἐτῶν. Ἀνέβλυσαν λοιπὸν ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς διατρήσεως δύο πηγαὶ πλούτου, εἰς μὲν τοὺς Ἕλληνας γαιοκτησίας, εἰς δὲ τὸ ταμεῖον χρηματολογίας. Ἐπὶ τέλος ὁ νόμος τῆς 1 Ἰανουαρίου 1838 κατέστησε τὰ φαλαγγιτικὰ γραμματῖα δεκτὰ εἰς ὅλας τὰς δημοπρασίας καὶ εἰσῆγγαγεν αὐτὸ τὸ νέον ἐμπόρευμα, δι' οὗ ὁ δυνάμενος νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐγμῖσιν τῆς κατακυρώσεως ἱακῶδ, ἀγοράζει τὰ πρωτοτόκια τοῦ ἀγωνιστοῦ καὶ λιμώττοντος Ἡσαῦ ἀντὶ ἐφήματος φακοῦ.

Πολλάκις οἱ νοσηρονέτεροι εἰσηγγηταὶ ἐδοκίμασαν διὰ τοῦ κυκεῶνος τῶν ἐκβέσεων τῶν νὰ μιήσουν τοὺς ἀμνήτους Ἰπουργούς τῆς Οἰκονομίας πάσης πατρίδος καὶ σφεικῆς· ἀλλ' αὐτοὶ νυστάξαντες εἶπον ἐς αὐριον τὰ σπουδαῖα. Ὁ Τάσος ὁμοῦ παρεῖχε ἐνόπαι τὰ βατὰ καὶ τὰ ἄβατα τοῦ συστήματος. Κατὰ τὰ πλεῖστα βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ ἱαπετοῦ, μεθ' οὗ συνῆψεν ἀλαλήτως τὸ ἐν χρήσει ἀνώνομον ἐκεῖνο συναλλαγμὰ do ut facias, ἐπληροφόρηθη πρῶτον ποῦ αἱ κάλλισται τῶν γαιῶν, κατὰρῦτοι καὶ εὐκαρποι, τοιαύτας δὲ ὑπέδειξεν ὁ ἱαπετός ἐν Πελοποννήτῳ κατὰ τὸ χωρίον Τριῶν. Ὁ Τάσος ἐφωδιάσθη ἀμέσως μετὰ φαλαγγιτικὰ γραμματῖα, τὰ ὁποῖα ἀπέκτηθεν ἐσδομήγοντα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν κατὰ τῆς ἀνομοστικῆς αὐτῶν ἀξίας, καὶ πάλιν ὑπὸ ὄρον, ἂν πραγματοποιήσῃ αὐτὰ, ἄλλως νὰ διαμένουν πάλιν εἰς τοὺς ἀθλίους δικαιούχους, στερομένους παντὸς μέσου νὰ τ' ἀνταλλάξουν ἀντὶ γῆς. Δελῶν μεθ'

(1) Ὅρα τὴν ἀναφορὰν ἐν Συλλογῇ Μ α μ ο ὅ κ α τό μ. ε' σελ. 77. Σημ. Π Κ.

(2) Ψήφ. 26 Ἰουλ. 1829 καὶ 13 Νοεμ. 1830, Σημ. Π. Κ.

ἑαυτοῦ οὐκ ὀλίγα χρήματα μετέβη εἰς τὸ χωρίον Τριβῶν, τὸ ὅποιον εὔρεν ἀνώτερον τῆς προσδοκίας του. Γῆ ἀπέραντος, διαδρεχομένη ὑπὸ ἀενάων πηγῶν, καὶ τὰ πάντα ὑποσχομένη. Οἱ δυστυχεῖς χωρικοὶ εἶχαν κινήσει πάντα λίθον, διὰ νὰ γίνουν κύριοι τῆς γῆς, τὴν ὁποίαν ἐξ ἀνηλονεύτων χρόνων κατεῖχον, καὶ τῆς ὁποίας ἦσαν ἀεὶποτε δουλοπάροικοι. Ἀλληλοδιαδόχως ἐπεκαλέσθησαν τὴν προστασίαν ὄλων τῶν προύχοντων τῆς ἐπαρχίας, τοὺς ὁποίους εὔρον προθυμοτάτους νὰ δεχθῶν τὰ δῶρα των καὶ ὑποσχομένους ἀλαθῶς νὰ μεταχειρισθῶν τὰ μεγάλα καὶ παντοδαπά μέσα των, ἀλλὰ κατὰ μίρον ἐδαπάνησαν εἰς τοὺς ἐναρέτους αὐτοὺς δωροφάγους. Ἐπεὶ εἶχαν ἀποταμιεύσει πρὸς ἐξαγορᾶσιν τῆς γῆς, καὶ οὐδὲν ἐγένετο. Ὄταν ἐφθασεν ὁ Τάσος μετὰ τῶν, τοὺς εἶχε καταβεβλημένους καὶ ἀποθαλόντας πᾶσαν ἐλπίδα, οὐδ' ἔχοντας πλέον τί νὰ δώσουν εἰς τοὺς μεταχειριζομένους ὡς ἔρμαιον τῆν εὐπιστίαν των.

Ὁ Τάσος ἐβάδισε πολὺ ἐπιτηδεῖας, ὥστε νὰ τοὺς σκηναῖον Προσποιοῦμενος ὅτι ἐκ τύχης εἰρέθη ἐν μέσῳ αὐτῶν καὶ ὅτι περὶ ἄλλων πραγμάτων φροντίζει, ἤκουσε τὴν μεμφικτικὴν διήγησιν τῶν παλημάτων των ἀνευ περιουσίας, καὶ ἠπόρει πῶς δὲν κατάρθωσαν, μεταχειρισθέντες τοιαῦτα μέσα, τὸ ποδούμενον. Ἡ συμπάθεια του ἐφαίνετο ἀνεκασθήτως αὐξάνουσα, καὶ ἐπεδεικνύετο βαθύπλουτος καὶ γενναῖος, δίδων χρήματα εἰς τὰ μεράκια, τὰ ὅποια τὸν προσέφερον ἀρχαῖα νομίσματα ἢ ἀγγεῖα. Διὰ νὰ ἔχη λόγον νὰ διατροφῆ ἐκεῖ, ὑπεκρίθη ἀσθένειαν καὶ μεγάλην εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν περιθαλψίν, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανε. Συγχρόνως ἔγραφε συχνάκις εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐλάμβανε δι' ἐκάστου ταχυδρομείου ἐπιστολὴν τοῦ Ἰαπετοῦ, ὁμιλῶν περὶ τῶν ὑπουργῶν, ὡς περὶ τῶν στενωτέρων φίλων του. Κατὰ τὴν ἀνάγκησιν του ἐγένετο ἀνάδοχος τῶν νεογενήτων διαφόρων χωρικῶν, τοὺς ὁποίους ἐξέπληξαν τὰ δῶρά του. Οἴκοθεν λοιπὸν καὶ ἀπροκλήτως ἐγενήθη ἡ ἰδέα εἰς τοὺς χωρικοὺς, νὰ ἐπικαλεσθῶν τὴν προστασίαν του. Κατ' ἀρχὰς ἐζήτησε ν' ἀπορῦγη τὸ πρᾶγμα, προτεινὼν σπουδαίας ἀσχολίας καὶ συμφέροντα μεγάλα, περὶ ὧν εἶχε νὰ φροντίσῃ. Ἐπὶ τέλους ἐνδίδων εἰς τὰς φορτικὰς παρακλήσεις ἀνθρώπων τῶν χωρικῶν ὑπεσχέθη ν' ἀναδεχθῆ τὸ φορτίον. Καὶ αὐτὸς μὲν οὐδὲν ἐζήτησε, οὔτε δῶρον, οὔτε προκαταβολήν, οὔτε ἄλλην τινα θυσίαν, τοῦτο δὲ μόνον ἀπῆται, ὑποταγὴν καὶ ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην. Ἐν πιστεύσῃν εἰσηγήσεις κακοβούλων ἀνθρώπων καὶ διαβολῆς, θέλει παραιτηθῆ ἀμέσως καὶ δὲν θέλει πλέον ν' ἀκούσῃ περὶ τοῦ πράγματος. Ἐν μικρῷ δικαστήματι ἐν τούτοις κατάρθωσε διὰ τοῦ Ἰαπετοῦ νὰ διεξαχθῆ ὅλη ἡ προπαρασκευαστικὴ διαδικασία τῆς δημοπρασίας, ὥστε οἱ χωρικοὶ, βλέποντες ἐμπράκτως ὑπερνωκόμενας τὰς μέχρι τοῦδε ἀνυπερβλήτους δυσκολίας, ἀφιερῶθησαν πληρέστατα εἰς αὐτὸν, τὸν ὁποῖον ἐθεώρουν καὶ ἐλάτρευον ὡς ἀνίκητον πεμρβέντα λυτρωτὴν.

Τὴν προτεραιάν τῆς δημοπρασίας ὁ Τάσος συνε-

κάλεσεν ὄλους τοὺς χωρικοὺς, πρὸς οὓς ἐξέθεσε τὸ σχέδιόν του. Πρέπει, τοὺς εἶπε, νὰ ἐπιταχύνω τὰ πρᾶγματα, διὰ νὰ φθάσω εἰς Ἀθήνας, πρὶν πέσῃ τὸ σημερινὸν ὑπουργεῖον. Τίς γνωρίζει τί γίνεται; Αὐριοὶ ἔρχονται ἄλλοι ὑπουργοί, οἵτινες δὲν εἶναι φίλοι μου, καὶ τότε εἰς μάτην ὄλοι οἱ κόποι μου, νὰ φέρω τὰ πρᾶγματα ἕως ἐδῶ. Ἐν δὲν ἔχωμεν τὴν ἐγκρίσιν τῆς κατακυρώσεως, τίποτε δὲν ἔχομεν. Χρήματα δὲν σὰς ζητῶ, οὔτε ἔχομεν ἀνάγκην. Ἰδοὺ ἐφρόντισα νὰ λάβω φαλαγγιτικὰ γραμματῖα καὶ δι' αὐτῶν πληρόνομεν τὸ δημόσιον. Αὐτὰ τὰ γραμματῖα ἐτράπησαν διὰ διατάγματος εἰς ὄνομά μου. Πρέπει λοιπὸν δι' ὄλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, καὶ διὰ τὴν συντομίαν καὶ διότι τὰ γραμματῖα εἶναι ἐν ὀνόματί μου, νὰ κατακυρωθῆ εἰς ἐμὲ τὸ κτῆμα. Διὰ τοῦτο θέλετε ὑπογράψαι ἀναφορὰν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, κατὰ τὸ παρὸν σχέδιον, ὅτι εἴθε πτωχοὶ καὶ ἄποροι, φοβεῖσθε δὲ μὴ προικοδοτηθῶν αἱ γαῖαι σας εἰς ἀνθρώπους ξένους εἰς τὸ χωρίον, δυναμένους νὰ σὰς βλάψουν· ὅτι μὲ γνωρίζετε καλῶς πρὸ χρόνων καὶ ἔχετε πολλοὺς καὶ παντοίους, μετ' ἐμοῦ δεσμοὺς, καὶ ὅτι θέλετε θεωρήτε ὡς μεγίστην ἐνεργεσίαν τῆς Κυβερνήσεως νὰ ἐγκρίνη τὴν εἰς ἐμὲ κατακύρωσιν τῶν γαιῶν, ὅστις πρὸς χάριν σας ἐνέδωκα εἰς τὰς μετὰ δακρύων δεήσεις σας κτλ. κτλ. Βέβαια πιστεύετε ὄλοι, ὅτι δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ κρατήσω αὐτὰς τὰς γαῖας.

— Μάλιστα! μάλιστα! ἀνέκραζαν ὄλοι.

— Ἐν ὑπάρχη τις δυσπιστῶν, ἢ ζητῶν ἀσφάλειάν τινα, ἄς ὁμιλήσῃ.

— Ὅλοι ἐσιώπησαν.

— Λοιπὸν εἴθε σύμφωνοι;

— Ἐχε τὴν εὐχὴν μας, ἀνθρώπε τοῦ Θεοῦ!

Ἡ ἀναφορὰ ὑπεγράφη, ἡ δημοπρασία ἐτελέσθη καὶ τὴν ἐπαύριον ἐψάλη ἐν τῷ Ἐκκλησιδίῳ Τριβῶν δοξολογία, μετ' ἧν δακρύνοντες ὑπὸ συγκινήσεως ἠσπίασθησαν ἀλλήλους ὡς ἐν καιρῷ Πάσχα οἱ χωρικοὶ καὶ προέπεμψαν ἀπαξάπαντες τὸν θεοπεμπτον μέχρι τῶν ἐσγμάτων ὁρίων τοῦ χωρίου, ἔνθα τοὺς ἐφίλησε καὶ αὐτὸς ὄλους κατὰ σειράν.

— Ὁ Θεὸς νὰ τὸν κάμῃ τὴν ἀνταπόδοσιν! ἔλεγον στενάζοντες βαθέως καὶ ἀνατείνοντες τὰς εὐχετικὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν οἱ γέροντες τοῦ χωρίου, οἵτινες ἐγνώρισαν τὰ δεινὰ τῆς δουλείας.

Αὐτὸ τὸ λάφυρον ἔφερε θριαμβευτικῶς ὁ Τάσος εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐμελλε δὲ διὰ τοῦ Ἰαπετοῦ νὰ νομιμοποιήσῃ τὴν κτῆσίν του. Τὰ ἔγγραφα ὑπεβλήθησαν εἰς τὴν ἀρμοδίαν ἀρχὴν, τῆς ὁποίας προσεδοκᾶτο ἡ ἀπόφασις, ὅταν οἱ δύο ἐταῖροι συνῆλθον εἰς τὸ πολυτελέστερον ξενοδοχεῖον τῆς πρωτεύουσας εἰς δεῖπνον πολυποικίλων καρυκευμάτων καὶ οἴνων ἐκλεκτῶν. Τὰ πρόσωπα τῶν συμποτῶν ἦσαν χαροπὰ, καὶ παντοῖα ἐλάλουν ἐμπαίζοντες τὰ πάντα.

— Μικρὲ δολοπλόκε! ἔλεγεν ὁ Ἰαπετός, ἔβαλες τοὺς Τριβαίους εἰς τὸ σακί καὶ ἔσφιξες τὸν βρόχον, ὥστε κἀνεὶς δὲν δύναται νὰ τὸν λύσῃ.

— Ἐν δὲν ἔχω ὑπὸ τὸ προσκέφαλό μου τὴν ἐγκρίσιν, δὲν λέγω τίποτε· εἶμαι Θωμᾶς.

— Ἡ ἀναφορὰ τῶν χωρικῶν καὶ τὰ δάκρυά των ἔφεραν τὸν Ὑπουργὸν εἰς κατάνυξιν.

— Χαίρεται, διάβολε, διὰ τὰ σατανικά ἔργα σου.

— Τὸ ἐπινῆμα εἶναι τῆς καταχθονίου κεφαλῆς σου, αἱ λέξεις εἶναι τοῦ ἀκάκου Ἰαπετοῦ. Βλέπεις καὶ εἰς τὰ μελοδράματα τὸν Μουσικοδιδάσκαλον ὀνομάζου.

— Ἄν δὲν ὠμοιάζαμεν, λέγει ἡ παροιμία, δὲν συμπεθεριάζαμεν.

— Εἰς ὑγείαν σου, συμπέθερε ! !

— Εἰς ὑγίαν σου ! !

— Καὶ σὲ θεωροῦν οἱ χωρικοὶ ὡς Μετίαν !

— Ἄν εἰσακούωνται αἱ εὐχαὶ των, βέβαια γίνονται ἄγιος.

— Μόνον ὁ παράδεισος σὲ λείπει, σκεῖος τῆς ἐκλογῆς, Πλὴν μὲ κχοφαίνεται ! διότι θὰ χωρίσωμεν, σὺ μὲν πρὸς τὰ ἄνω, ἐγὼ δὲ πρὸς τὰ κάτω. Ἐντοσούτω πρὶν γευθῆς τὴν γλυκύτητα τοῦ παραδείσου, δοκίμασε τὴν πικρίαν αὐτοῦ τοῦ οἴνου τοῦ Ἰήνου.

— Προτιμῶ τὴν Μαδέρην μου, πλὴν πρὸς χάριν σου . . . .

— Ὑπόθετες τώρα, καλὲ καὶ ἀγαθὲ, ὅτι ἐπέτυχες τὴν ἔγκρισιν, μὲ ποῖον πρόσωπον ἐμφανίζεσαι εἰς τοὺς Τριβαίους, μετὰ τοιαύτας ὑποσχέσεις καὶ λειτανίας καὶ δοξολογίας ; . . .

— Καὶ ποῖαν ἀνάγκην ἔχω νὰ καταλύσω τὸν βίον μὲ αὐτὰ τὰ κνώδαλα τοῦ κυρίου ;

— Διὰ νὰ καλλιεργήτης τὸ κτῆμά σου καὶ νὰ λαμβάνης μεγάλην πρόσοδον.

— Δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ γίνω γαιοπόνος καὶ νὰ ἐφαρμόσω τὰ ἄροτρα τοῦ καταστήματος τῆς Τίρυνθος. Θὰ τοὺς στείλω ἀντιπρόσωπόν μου τὸν Σκιᾶν καὶ αὐτὸς τοὺς δίδει νὰ ἐννοήσουν τί θέλω.

— Καλῶς καὶ ἄξιος ὁ Σκιᾶς, διὰ νὰ μὴ λητμονήσουν ὅτι ἔχουν αὐθέντην, πλὴν σὲ λέγω, ὅτι πρέπει νὰ στείλῃς καὶ ἄνθρωπον εἰδήμονα καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης σου καὶ τοιοῦτον ἔχεις τὸν ἀδελφόν σου.

— Ναί ! ναί ! ἡ ἰδέα σου μὲ ἀρέσκει, μάλιστα, ὁ Θάνος νὰ τοὺς ὀδηγῇ καὶ νὰ τοὺς ἐπιστατῇ καὶ ἔπειτα ὁ Σκιᾶς νὰ κάμῃ τὴν διανομὴν, ἕνα ἴδικό μου, ἕνα ἴδικό σου καὶ ἕνα ἴδικό μου καὶ πάλιν ἕνα ἴδικό μου καὶ τὰ ἐξῆς. Θαυμάσια !

— Θέλεις νὰ τοὺς ἀποστραγγίσῃς μέχρι τελευταίας ξανίδος. Τὴν γίδα πρέπει ν' ἀμέλγῃς ὅσον νὰ σὲ δίδῃ καθημέραν γάλα.

— Ἄφες τώρα αὐτὰ καὶ ἔχομεν καιρὸν διὰ σχέδια, ἀφοῦ ἰδῆ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἡ ἔγκρισις, τότε βλέπεις τί ὀργανίζομεν, πάντοτε μὲ τὴν γνώμην σου. Πλὴν εἶπέ με, φαυλόδιε, πῶς διασκεδάζεις τώρα τὸν κακὸν καιρὸν ;

— Μέτρια ! εἶχα ἀρχίσει δράμα παθητικώτατον καὶ περιπλοκώτατον πλὴν ἡ πρώτη πράξις. . . ἀπίσθη δυσάρεστος. Τώρα καταγίνομαι εἰς ἐπεισόδια, καὶ παραχορηγήματα.

— Δὲν σὲ καταλαμβάνω.

— Αὐτὰ εἶναι καθὼς τὰ ἄλμυρά καὶ ὄξέα, ἕως ὅτου νὰ φέρουν καθαυτο φαγητόν, διὰ νὰ ἐρεθίζωμεν τὴν ὄρεξιν.

— Λοιπὸν καμμίαν στρογγύλην ἐλαίαν, ἢ ἄλλο τοιοῦτον.

— Στρογγυλωτάτην κολυμβάδα.

— Ἴδου καὶ ὁ καμπανίτης.

— Πούμ ! Ζήτω ὁ πνευματίας Βάκχος τῆς Καμπανίας !

— Ζήτω ! Ζήτω !

— Ἄκουσ', ἄκουσε !

Ἦ τὸ ποιητὴ' ὅταν ἀγρίῃς,
Καὶ τὸ πνεῦμά σου σκορπίῃς,
Εἰς τ' ἀνάθεμα διώχεις
Τὰς φροντίδας μου ποδώχεις,
Καὶ τὸν κόσμον ἄνευ πότῳ,
Εἰς τὰ βρεῖθρα τῶν αἰώνων
Ἄνω κάτω γὰ γυρίῃ
Βλέπω γὰ κολοκυθίῃ,
Δεξιὰ κι' ἀριστερά,
Ἐνοῖ, ἐνοῖ, ἐνά !

— Εὐγε, Ἰαπετὲ, ἂν αὐτοὶ οἱ στίχοι εἶναι τῆς κολοκύντης σου.

— Καὶ ἀμφιβάλλεις ὅτι ἐγὼ τοὺς ἐκολλομέλησα ; Ἄκουσε !

Ὡς ἀδάμαστος πῆρ πρέων,
Ἴππος ἀραψ, τὴν γῆν ἕων,
Ἄμα μὲ τὸ φρύαγμα του,
Κόβῃ τὰ στομόδεσμά του,
Ἐλαφρὸς εἰς τὸ πεδίου,
Ἐξορμᾷ καὶ ἀφρόν πτόων,
Ὀῦτω καὶ τῆς Καμπανίας
Ἐκπηθᾷ ὁ πνευματίας,
Δεξιὰ κι' ἀριστερά,
Ἐνοῖ, ἐνοῖ, ἐνά !

Ἐκ τοιοῦτου λυσιμερίμου καὶ λυσικαίγμονος πότου ἐξεργημένους ἀπάντησε τοὺς δύο ἐταίρους ὁ Ἡραϊστίδης, ὅταν ἤκουσε παρ' αὐτῶν τὴν βιογραφίαν τῆς βορβοροράγου.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΕΓΚΑΘΙΔΡΥΣΙΣ

ΤΩΝ ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ.

—o—

Τὴν 2 Ὀκτωβρίου περὶ τὴν 11 ὥραν π. μ. ἐτελέσθη ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἡ ἐγκαθίδρυσις τῶν διὰ τὸ ἐπιόν ἀκαδημαϊκὸν ἔτος ἐκλεχθεισῶν ἀρχῶν τοῦ ἀνωτάτου τούτου ἐκπαιδευτικοῦ καταστήματος, ἧτοι τοῦ πρωτάνευς Κ. Ὀλυμπίου, τῶν κοσμητόρων καὶ τῶν νέων μελῶν τῆς ἀκαδημαϊκῆς Συγκλήτου.